

pet vznemirjeno, in sicer prav v onem času, ko vlada navadno mir in tihota — v postu.

Novica o žalostnem koncu Pongrčevem je prišla tudi na Turjak. Vse je hudo pretresla, zlasti Dalmatina in župnika Vrbea. Poslednjemu se je zdela ta smrt očitna kazn božja. Prav ta novica je bila vzrok, da se je njegov zapor nehal poprej, nego bi se bil sicer.

Nekaj dnij potem se je vračal župnik Vrbea v Dobropolje. Kako se je bil premenil v malo dneh! Skoro bi ga ne bili spoznali; kapelan Pavšalek se ga je kar ustrašil. A še bolj se je bil izpremenil po duhu in prepričanju. Dovolj je moral okušati grenkobe, da je lahko do dna spoznal, kaj so verske novotarije. Bil je korenito ozdravljen.

Prva daljša pot ga je vodila v Ribnico k naddijakonu. Pri njem je ostal cela dva dni. Moža sta se poslovila s solznimi očmi, a videl bi bil obema na obrazu, da sta zadovoljna.

Takih velikonočnih praznikov še niso doživele Dobropolje, kakoršni so bili ono leto. Na cvetno nedeljo je bila po dolgem presledku zopet prava katoliška služba božja, imel jo je naddijakon sam. V krepkem govoru je omenjal dogodbe poslednjega časa, povedal, kako se lahko vsakdo zmoti, kakor je tudi sv. Peter — prvak sv. cerkve — zatajil Kristusa, a se poboljšal in točil solze britkega ke-

sanja. Tako tudi njih župnik, katerega jim sedaj zopet predstavlja kot pravega katoliškega župnika, ter ga tudi oproščuje vseh cerkvenih kaznij. Ganljivo je bilo potem, ko je župnik prosil svoje župljane odpuščanja zaradi velikega pohujšanja. Nobeno oko ni ostalo suho.

Tudi župnika samega je pretreslo, kar se je godilo ta dan v cerkvi. Še bolj mu je segalo v srce, še bolj ga je navdajala žalost zaradi njegovih napak in

zmot. Gnalo ga je, da bi še jasneje pokazal svoje kesanje. V ta namen je porabil veliki petek. Po navadnem opravilu je bila pridiga. In govoreč o človeški nevhaležnosti ter o božji ljubezni je slikal, kako je tudi sam ljubelega Gospoda nevhaležno izdal in križal. Na to pa gre s prižnice tje pred oltar, kjer je ležal pred ograjo razgrnen leseni križ, poklekne, prime križ v roke in

z ihtočim glasom prosi odpuščanja Boga in potem ljudstvo, ki je po cerkvi glasno zajokalo. Bil je to dan sprave, dan odpuščanja, res veliki petek.

In kako vstajenje, kakšna Velika nedelja se je praznovala potem v Dobropoljah! V svojem govoru je prosil župnik vse tiste, ki so še v zmoti, naj se povrnejo nazaj v naročje katoliške cerkve. Večina luterancev ga je slušala in posnemala njegov vzgled. Tudi po hišah se je vršila sprava, kjer je poprej vladal razdor, in poljubljali so se od

Nadvojvoda Karol Ludovik,
zaščitnik češke akademije ved in umetelnostij.